10 STRATEGII DE MANIPULARE

Lingvistul nord-american Noam Chomsky a stabilit lista celor „Zece strategii de Manipulare” prin mediile de informare în masa. Evreu şi de sensibilitate anarhista, semnase o petiţie pentru a apăra libertatea de exprimare a lui Robert Faurisson.

Pentru Chomsky, **„libertatea de exprimare este mai importantă decât orice versiune a faptelor susţinută de ordinea stabilita, oricare ar fi raportul pe care aceasta îl întreţine cu adevărul faptelor în sine”**.

Chomsky evoca diferitele tehnici de manipulare şi, în primul rând, strategia diversiunii.

Strategia diversiunii consista în deturnarea atenţiei publicului de la problemele importante şi de la schimbările hotărâte de elitele politice şi economice, printr-un potop continuu de distracţii şi de informaţii neînsemnate. Chomsky analizează diferitele tehnici de spălare a creierului, pe care o îndura poporul nostru.

Zece strategii de manipulare

1. A distrage în permanenta atenţia publicului, departe de adevăratele probleme sociale, captivata de subiecte fără importanta adevărată. A ţine mereu publicul ocupat, ocupat, ocupat, fără nici „un timp pentru gândire” scrie Chomsky.

2. A cauza probleme şi apoi, a oferi soluţii.

Aceasta metoda se mai numeşte şi” problema – reacţie – soluţie”. La început, se creează problema, sau „situaţia”, prevăzută pentru a suscita o anume reacţie a publicului, pentru ca tocmai acesta să ceară măsurile mai dinainte stabilite pentru a fi acceptate. De exemplu: dezvoltarea intenţionată a violentei urbane sau

organizarea de atentate sângeroase, pretinse antisemite, pentru ca publicul să ceară legi represive, în detrimentrul libertăţii.

3. Strategia „în degradeu”.

Pentru ca publicul să accepte o măsură inacceptabila, este de ajuns să fie aplicată în mod progresiv, în „degradeu”, pe o durată de zece ani. În acest fel, au fost impuse condiţii sociale şi economice absolut noi au fost impuse din 1980 până în 1990. Şomaj masiv, imigraţie – invazie, precaritate, flexibilitate, delocalizări, salarii care nu mai asigura un venit decent, iată schimbările care ar fi provocat o revoluţie dacă ar fi fost aplicate în mod brutal.

4. Strategia acţiunii cu date diferite.

O alta maniera de a obliga publicul să accepte o hotărâre nepopulara este de a o prezenta ca „dureroasa, dar necesara”, obţinând acordul publicului în prezent, pentru aplicarea în viitor. Este mult mai uşoară acceptarea unui sacrificiu viitor decât al unuia apropiat. În primul rând, pentru ca efortul nu trebuie făcut imediat, apoi, pentru ca publicul are mereu tendinţa de a nădăjdui „totul va merge mai bine mâine” şi ca sacrificiul cerut va putea fi evitat. În fine, aceasta maniera lasa publicului timp pentru a se obişnui cu ideea schimbării, pe care o va accepta cu resemnare la momentul venit. Exemplu recent: trecerea la Euro şi pierderea suveranităţii monetare şi economice, acceptate de ţările europene între 1992 – 1995 şi aplicate în 2002.

5. A se adresa publicului ca unor copii mici.

Cea mai mare parte a publicităţilor destinate marelui public folosesc discursuri, argumente, personaje şi un ton absolut copilăreşti, aproape debile, ca şi cum spectatorul ar fi un copil mic sau un handicapat mental. De ce oare?”

de 12 ani”. Dacă ne adresam unei persoane ca şi cum ar avea 12 ani, atunci aceasta, prin sugestibilitate şi cu o oarecare probabilitate, va avea un răspuns sau o reacţie tot atât de lipsită de simt critic ca al unui copil de 12 ani” analizează Chomsky.

6. A face apel mai mult la partea emoţională decât la gândire.

Este o tehnică clasica pentru a opri analiza raţională şi, deci, simţul critic al oamenilor. Ďn plus, folosirea emoţionalului deschide accesul la subconştient, pentru implantarea unor anumite idei, dorinţe, spaime, pulsiuni sau comportamente.

7. Menţinerea poporului în neştiinţă şi prostie.

A face în aşa fel ca poporul să nu înţeleagă tehnologiile şi metodele folosite pentru controlarea şi robirea lui. Calitatea educaţiei data claselor inferioare trebuie să fie cât mai slaba, încât prăpastia de neştiinţă, care separa clasele de jos de cele de sus să fie şi să rămână de neînţeles de cele dintâi.

8. A încuraja publicul să se complacă în mediocritate.

A încuraja publicul să creadă că e „bine” de a fi prost, vulgar şi incult. A-l îndopa cu seriale americane şi emisiuni de telerealitate, nişte dobitocenii monstruoase.

9. A înlocui revolta cu învinovăţirea.

A face omul să creadă ca numai el singur este vinovat de propria-i nenorocire, din cauza unei inteligente insuficiente, sau a capacităţilor şi eforturilor necorespunzătoare. Astfel, în loc să se ridice împotriva

sistemului, individul se subestimează şi se învinovăţeşte, ceea ce creează o stare depresivă, având ca efect abţinerea de la acţiune. Şi, fără acţiune, nu exista revoluţie!

10. Şi, ultimul punct, a cunoaşte oamenii mai bine decât se cunosc ei înşişi.

Ďn ultimii 50 de ani, progresele fulgerătoare ale ştiinţei au săpat o prăpastie crescânda între cunoştinţele publicului şi acelea deţinute şi folosite de elitele conducătoare. Mulţumită biologiei, neurobiologiei şi psihologiei aplicate, „sistemul" a ajuns la cunoaşterea avansată a făpturii omeneşti, fizic şi psihic. Sistemul cunoaşte individul mediu mai bine decât el însuşi. Aceasta înseamnă ca, în majoritatea cazurilor, sistemul deţine un control mai mare şi o putere mai importanta asupra oamenilor decât ei înşişi